Ч. 236. Четвер 3 падолиста (21 жовтня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИІ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа виплат готівкою. — Росийска дума. — З Персиї

Угорске правительство заповіло — як ми вже доносили — в своїх прасових орґанах, що подасть ся до димісиї, коли австрийске правительство не згодить ся на докладне означене реченця, від котрого мають розпочати ся виплата золотою готівкою в заміну за банкноти спільного австро-угорского банку. Тілько під тою умовою, т. є. в заміну за виплати готівкою, угорске правительство готове згодити ся на продовжене привилею спільного банку. Незабаром ґр. Кін-Гедерварі приїде до Відня з міністром скарбу Люкачом, аби відбути з австрийскими міністрами конференцию в справі виплат готівкою. Коли конференция та не покінчить ся користно для угорских домагань, кабінет ґр. Кін-Гедерварія зложить на руки монарха прошене о димісию.

Ся постанова угорского кабінету ярко осьвітлює теперішне положене в Угорщині. Коли ґр. Кін-Гедерварі дістав іменоване на угорского президента міністрів і коли він по розвязаню палати послів взяв ся переводити нові вибори, була у Відни загальна думка, що покінчила ся традицийна політика домагань, яку вели попередні угорскі правительства. Думали, що ґр. Кін-Гедерварі хоче вдоволитись істнуючими правно-державними інститутами Угорщини, що він успокоїть країну та поведе єї шляхом мирної праці над упорядкованем буджету і економічним відродженем Угорщини.

Надії ті не здійснились, а думки показали ся безосновними. Що-раз певнійше виявляє ся, що кабінет ґр. Кіна-Гедерварія ріжнить ся від коаліцийного кабінету тілько складом осіб. З політичного погляду він — продовжене коаліцийного правительства. З осібна не ріжнить ся він нічим від коаліцийного правительства на точці відносин між Австриєю і Угорщиною. Ґр. Кін-Гедерварі в парі з ґр. Стефаном Тісою — так само як Франц Кошут — хоче що-раз нових і що-раз більших войсково-національних і економічних уступок, які рівнають ся зведеню взаємин між Австриєю і Угорщиною до персональної унії. Віденьскі приклонники тісного дуалізму зробили немудрий інтерес на заміні Кошута Кіном. Коли ще перед роком можна було заходи Кошута поборювати арґументом, що ходить там о спаралїжоване явного противника дуалізму, то тепер до ґр. Кіна того арґументу прикладати не можна.

Можна спитати ся, чи угорскі політики справді вірять, що димісиєю теперішного кабінету зможуть поставити корону в примусове положене і склонити єї до дальших уступок коштом Австриї і за ціну димісионованя кабінету бар. Бінерта. Здаєть ся, що тут угорскі політики трохи помиляють ся. Коли в Празі прийде до ческо-німецкого порозуміня, то парляментарні відносини у Відни імовірно уложать ся користно, австрийский парлямент відреставрує свою захитану повагу, а тоді австрийске правительство не зможе тоді супротив одноднушного опору всіх партий перевести закона про виплати готівкою. Значить, димісия кабінету бар. Бінерта не принесла би користи правно-державним домаганям угорского правительства.

Збірна димисия кабінету ґр. Кін-Гедерварія могла би дати початок цілком новому укладови політичних відносин в Угорщині. Кабінет ґр. Кіна не здобув собі великого признаня в найвисших кругах. Раз тому, що кампанію виборчу перевів против немадярских національностий ще більше безвзглядно і брутально ніж кабінет партиї независимости. Дальше тому, що кабінет ґр. Кіна — так само, як кабінет дра Векерле — систематично займає ся проволїканем виборчої реформи. Єсть отже ріжниця можливою, що рішаючі віденьскі круги

З оповідань Ст. Жеромского.

(З польского).

Леґенда про „Лісового брата“.

Рудольф фон Шпербах зупинив коня на самім березї високорівні і, пустивши з рук поводи, вислав очи на звіди впоперек краєвиду, що розлягав ся у єго ніг. По лївій руці піднимав ся верх Ґохсцель, на право бігли горбаті огнива горбів, з заду муром стояла смерекова, глухоніма пуща Шопцу; в низу ґранатовими пасмами і купами тягли ся ліси, що збігали по филястих терасах підгіря, аж до води озера, що синїло далеко-далеко, ледви оком заглянути. Кінь сторожив ухами і вправним поглядом міряв доріжку, що подекуди показувала ся низько, поміж деревами. Він кілька разів пробував копитом ступати на мягку мураву, але лицар здержав єго за поводи і кінь станув на місци. Далеко у підніжа великої групи ґлєрненьских Альп було видно червоний дах заливу Мірценштайн і єго островерхі сїрі вежі поміж темною зеленню.

Однак не про спочинок в своїм камінним гнїздї думав в ту хвилину задуманий лицар. Він станув на стременах, заслухав ся уважно в гірску тишину, дуже пильно переглянув ще раз цілу околицю, а потім завернув на місци, вїхав в ліс і рушив просто на хребет гір. Кінь побіг скоро. Шолом їздця блискав на сонци, що хилило ся вже поміж дерева, довгий меч звенів, ударяючись о стремя і острогу. Сей шолом і меч, то були старі і милі товариші походів пана з Мірценштайну. З батька на сина в єго роді переходив старий шолом простої роботи, що показував докладно будову черепа прадіда роду Шпербахів, званого кудлатим Медведем з Ґастер. Зад шолома спадав майже простою лінією зверха в низ, а перед мав широкий, отвір від бров аж по шию. Не оден молот ударяв по тім шоломі, не оден камінь, не оден убийчий удар меча ударяв по нім, а таки ані оден череп не тріс під ним; — тому то Рудольф волів єго як медиоляньскі шоломи пречудової роботи і любив єго носити, бо був в нім певний свого житя. Як звичайно, мав він того дня на собі кафтан з простої але добре виправленої шкіри, легку дротяну сорочку, штани з грубого ременя і ходаки прикрашені довгими колючками. У єго сїдла висів прикріплений простий лук в формі хреста, сагайдак зі стрілами і великий топір з яблоковатим обухом. Бо хоч Рудольф блукав тепер по лїсах і горах без нїякої мети, але він не забув, що тихою долиною може перекрадати ся якийсь купецкий віз, або па стрімких полонинах можна стрітити пастуха, що не хоче платити данини — і тому носив сю конечну збрую при собі.

Кінь бігцем вибіг на верх хребта. Вила ся там стежечка, витоптана козами в мокрій земли, а покрита шерсткою травою. На узбічах росли величезні, старі ялиці, обвішені сивим мохом. Тут і там страшні, гірскі бурі повиривали з землї великі дерева, звалили їх верхом в низ і з землї добули кольосальні віdземки з засохлими корінями. Подекуди тихо шепотїли дрібні потоки, що бігли скоренько в якесь стрімке провалє, щоби відтам кинути ся з диким шумом на осліп у глубокі прогалини.

Вже кільканацять днів барон з Мірценштайну волочив ся в сій околици. Саме тому два тиждні мав він незвичайну пригоду. Раз спав він за дня в найбільшій комнатї свого замку. Довгий час вже падали були зливи або дрібні безнастанні дощики, від котрих чоловік стає лише лінивим. Того дня Рудольф був сонний від самого рапку, тому й не показував ся сам на сьвіт, лише вислав кількох чурів, з провідником Радлобом збирати данину від пастухів, котрих в таку слоту можна найлекше підійти, окружити і приневолити до данини. З твердого спу збудили єго нараз шепоти і гутірка. Він зірвав ся скоро, сїв на постели і протерши очи, в углї комнати коло широкого комина побачив молоду дівчину, що сиділа на камінній підлозї і дивила ся на него великими очима. Крізь округлі шибки з грубого зеленого скла, оправлені в оловяні рами, заходило в комнату так мало понурого сьвітла, що Рудольф ледви міг розпізнати лице свого гостя. Але він здогадав ся небавком, що се значить. Єго найлюбійший слуга, Радлоб, дуже часто з видертим податком привозив з виправи і таку добичу, украдену в ночи з кошари вівчарів або зловлену арканом, як худобу. Барон станув коло дівчини і підніс єї руками з землї. Потяг єї силоміць до сьвітла, заглянув в чудове личко,

звернуть ся до колишного міністра внутрішних справ Крістофія. І можна сподіватись, що Крістофі, заіменований президентом міністрів і міністром внутрішних справ, по розвязаню теперішної посольскої палати зможе доконати ту саму штуку, яку доконав ґр. Кін, а то — під кличем загального виборчого права сотворити протягом двох місяців потрібну палату послів, котра ухвалить виборчу реформу, а палата вельмож під напором Корони і правительства не буде мати сили і відваги, щоби ухвалену реформу відкинути.

В пятницю розпочала ся четверта сесия третьої думи. Отворене сеї думскої сесиї припало на два дни перед пятилітною річницею оповіщеня манїфесту з 17 жовтня ст. ст. Видає ся, що той манїфест оповіщено так давно. Тілько страшних кровавих подій зайшло від того часу, тілько потрясаючих вражінь доходило до нас з величезної тюрми народів, котра називає ся Росиєю. Пятий рік змагає ся народний рух з реакциєю, котра на разі побідила. Доказом того м. и. перше засїдане сеї думскої сесиї.

По еї отвореню князем Волконьским та по ушановаю памяти першого посла Лаврова, зажадали кадети оголошеня їх декляраций в справі ушанованя памяти помершого голови першої думи С. А. Муромцева. Тоді предсїдатель князь Волконьский зложив таку заяву:

„Конституцийно - демократична фракция поставила внесенє, щоби через повстане з місць почтити память помершого голови першої думи. Не входжу в мерітум того внесеня, але думаю, що коли нема цілковитої однодушности, то годі ушанувати память. Коли до могили помершого має ся підходити зі сваркою і штовхаючи ся, то лїпше цілком не підходити“. Відтак опозиция тихо опустила салю нарад і удала ся до церкви, де один з поступових сьвященикiв відправив богослужене за бл. п. Муромцева. На тім богослуженю були присутні також визначні октябристи: фон Анрец, Ґучков, Шидловский і Хвощинский.

По сїм приступлено до дневного порядку. Єго перша точка: законопроект про початкові школи. Референт фон Анрем обговорює історию того законопроекту і задержує ся довше на єго основних засадах: що школа повинна бути державна і що розвиток шкільництва повинен відбувати ся при співучасти місцевих інституций. Початковими школами повинні кермувати повітові шкільні ради, в склад котрих мають входити представителї місцевих інституций, уряду і духовеньства. Наука в школах має відбувати ся в російскій мові, тілько в місцевостях, де більшість населеня не є „руска“, протягом 2 перших літ можна позволити учити рідною мовою з тим, щоби від першого року учити і російскої мови.

Другий справоздавець Ковалевский вказує на те, що задачию законопроекту є установити рами, в котрих буде працювати школа, коли стане всенародною. Він улекшить закладане шкіл і розширить приватну ініцияхиву. Бесїдник сподїває ся, що дума буде мати при тім на увазї принцип Канта, що чоловік не повинен бути середником, тільки цілию.

Справоздавець комісиї в справах православної церкви Львов (2-ий) критикуючи теорию єдности загального заряду шкільними справами, доказує, що законопроект, віддаючи церковні школи під власть міністерства просьвіти, ломить звязь школи з церквою. Бесїдник пригадує, що по революциї все і у всїх краях зближали ся до церкви а не відходили від неї. Підкладаючи порох під православну церкву, що споконвіку боронила порядку в державі, не можна завести порядку. Бесїдник кладе відповідні внесеня.

Сьвященик Юрашкевич заявляє, що в церковних школах дїло стоїть погано через те, що держава не дає гроший на ті школи. І він не годить ся з тим, щоби церковні школи віддати в руки міністерства просьвіти.

Перске правительство виплатило оногди чвертьрічну рату пенсиї бувшому шахови. З причини опізненя виплати анґлійский і російский посол ще перед тим вислали спільну ноту до правительства з заявленем, що два служачі з посольства будуть ждати у міністра справ заграничних так довго, доки рата не буде заплачена. Міністер за посередництвом послів в Льондонї і Петербурзї поробив енерґічні кроки против, що ту погрозу переведено помимо торжественного запевненя, даного ним в суботу, що виплата послїдує безпроволочно. В наслїдок того міністер був наражений на прикрости, бо служачі посольств всюди за ним ходили.

Новинки.

Львів, дня 2-го падолиста 1910.

— **В справі бузецкої ґімназиї.** В Половичнїй каменецкого повіта відбула ся дня 16 жовтня довірочна нарада в справі українськоі приватної ґімназиї в Буску. На сю нараду тіснїйший комітет сеї ґімназиї вислав трех своїх відпоручників, а то Ст. Ляховича, Н. Вацика і Ів Куцкого. Збори відкрив місцевий парох о. Н. Білевич, поясняючи значінє рідної школи. Опісля промовляли І. Куцкий і Н. Вацик про значінє ґімназий і Ст. Ляхович про приватну ґімназию в Буску. Сей послідний заохочував селян, щоби посилали своїх синів до бузецкої ґімназиї, та щоби заложили комітет, котрий збирав би жертви на сю школу. Вкінци В. Підгайний вказував на способи, як комітети мають збирати жертви на україньску ґімназию в Буську. Наради замкнув о. Білевич, дякуючи відпоручникам, що заінтересували громадян так важною справою. Участники наради зложили

майже чорне, осмалене від ґірских вітрів, в еї великі чорні очи, вимацав еї груди малі і тверді мов яблока, мускули рук і ніг сильні, як скорчені линки, і в радощах засьміяв ся на ціле горло. Она звичаєм пастуших дівок мала волосе висмароване салом і сплетене на голові у великі вузли. Була на пів гола, бо „кнехти“ коли хапали еї, вязали посторонками і тягли звязану при кони, подерли на ній кафтан з виправленої, оберненої на верх волосем, шкіри і спідницю з грубої вовняної тканини. Почувши сьміх пана, Радлоб відхилив двері і станув на порозі, вишкіривши зуби. Рудольф махнув на него рукою і забалакав до дівчини. Она цілком не розуміла єго і почала з криком говорити щось говором Романів, потомків Цезарових військ, що замешкують пастуші села на горах, довкола домени Ґастер. Еї римский профіль, величаві очи і кров, що кипіла під смідою шкірою, почала єго бентежити. Коли він так дивив ся на неї з розкошию, она скокои кинула ся него, кулаками вдарила єго в груди і кинула на постіль, а потім плечем виважила вікно з рам і хотіла скочити на камінне подвіре. Але він схопив еї в саму пору і вже розмахнув ся, щоб заголомшити еї сильним ударом, коли она нараз здержала єго своїм поглядом. Сей погляд неначе пробивав єго на скрізь, мов вістре кинджала. Єго нараз напала неохота до сеї дівки. Він відвернув ся і хвилину не знав, що робити. Потім кликнув на Радлоба, щоби єму зараз сїдлати коня. Коли підкови задзвеніли на подвірю, він взяв дівчину кріпко за плечі, спровадив сходами на подвіре, привязав мотузом до сїдла, скочив на коня і виїхав за браму. По дорозі ані раз не глянув на неї. Аж коли станув в долині Лентшу, кинув на неї оком. Она не зводила очий з єго руки і топора, що блищав коло сїдла. Еї округлі смідї плечі тремтїли безнастанно; она все дзвонила білими зубами, як вовчими клами і піт каплями стояв на еї чолї. У вузкій прогалині долини Рудольф відвязав незамітно мотуз від сїдла, конець єго кинув на землю і здержав коня. Дівчина дивила ся з під лоба на кождий єго рух і трясла ся ще гірше, як би лякала ся, що ось тепер він хопить несподївано топір і розвалить їй голову. Але замітивши, що барон сидить на кони без дїла і зовсїм не дивить ся на неї, она як ласиця залїзла у вільхову гущавину... По хвилині лицар бачив вже лиш слїд еї стіп на мокрім піску і розколисане галузе корчів, в котрих она щезла. Тоді взяла єго дивна цікавість побачити, куди она пішла. Він зліз з коня і ведучи єго за узду шукав зі сьміхом еї слїду. Але хоч він мав не малу вправу в слїдженю зьвірів і людий, то тепер не найшов нїлкого знаку, по котрім пізнав би, куди она утекла. Отже вернув на гороґу, скочив на сїдло і поїхав до дому.

З того дня він похмарнів. Спершу думав про ту дівчину нерадо, навіть з огидою, але рівночасно брав єго і якийсь тихий жаль і біль і сором і неспокій. З дня на день сей сором немов шарив ся, як нечиста і непроминана рана. Потім склало ся з Рудольфом фон Шербахом дивне диво: він забажав тої дівки, від котрої несло козячим гноєм, забажав так, що хоч умирай! Він, хоч би не знати як дорого прийшлось, хотів побачити знов еї смідє, худе лице, гнучкі рухи стрункого тіла і ті очи, в котрих як у сумерку блищала хитрість, ненависть, відвага вихована над пропастями. Розпалюваний сею твердою постановою днями і ночами він волочив ся по пущі. Що дня виїздив у те місце, де пустив бранку з мотуза і дивив ся на дикі води, що кипіли серед скель. Глухий стогін піни, що скажено била о ґраніт, рев розлюченого потока, що вирвав ся з камінної тюрми, давали єму деяку полекшу. Ідучи хребтом у густїйший ліс, Рудольф що хвилини розхилював галузе малин і густі корчі та слухав, чи не відізвуть ся калатавки коров, або чи не заграє хто на розї, бо пастухи скликували себе рогами. Подекуди на верхах являли ся малі ґірскі лисини з пожовклою вже травою, а з них видко було великі полонини. З хмар вийшов був вже Ґлернїш зі своїм білим верхом Врене-лїсґертлї, подібним до похиленого стола; незміримий Тиді з хребтом, згорбленим від великого ожеледця — і цілий ланцух дивних почвар. Всї трясли ся в тумані, що піднимав ся з них від сонячного проміня, — неначе страшне чудовище, що сопе задихане.

Нерівна стежка, що губила ся в травах, скрутила ся в одній такій полянці знов ік верхови. Над нею висїла лїщина і покривала еї зовсїм тінию. Похиливши ся на шию коня, Рудольф заїхав в ту уличку. Сонце переливало ся там крізь гущавину листя і білими, рухомими плямами капало на високе соковите зілє, захованє у фіолєтовім сумерку. Нараз в глубокій тишині лицар почув сьпів, що доходив з далека. Небавом єго кінь станув перед дверми загороди, що з одною стїною припирала до високої, сірої скелї, яка сама одна сторчала, поміж деревами на верху гори. Двері були відчинені і великий, золотий промінь впадав ними в середину. Рудольф зсунув ся з коня, підійшов зза угла на пальцях і заглянув в глубину домівки. Там побачив він діда такого старого, що єго лисий череп покрила немов жовто-зелена плїснь. Він стояв навколїшках на земли, обернений плечима до дверий і співав, простягнувши руки. Долонї єго були сильно стиснені, неначе з якого болю. На ногах мав сей дїд деревлянні ходаки, на плечах коротку і обшарпану сукману, що сягала ледви до колін, з найгрубшої тканини, яку виробляли для пастухів монахи Люцерні. Лидки мав цілком голі і поросли густим волосем. Рідке волосе, що виростало за ухами і на потилици, як срібні нитки лежало на брунатнім ковнїрі.

(Конець буде).

при тій нагоді на бузецку гімназию квоту 17 К 70 с.

— **Загальні збора тов. „Просьвіта"** відбули ся вчера в великій сали „Народного Дому" у Львові. Збори відкрив по 10 годині перед полуднем заступник голови Головного Виділу др. Евг. Озаркевич витаючи присутних іменем голови проф. Петра Огоновского, що через тяжку недугу на зборах лично не міг явити ся. До президиї вибрано посла о. Ст. Онишкевича і дра Е. Голубовича. На секретарів покликано пп. М. Боберского і Єзерского, після чого президия уділила голосу секретареви Головного Виділу дрови І. Брикови, для зложеня звіту з діяльности Виділу і Товариства. Від відчитаня друкованого звіту збори справоздавця увільнили, через те др. Брик обмежив ся на вказане програмових напрямів діяльности Товариства. Ішла она в напрямі просьвітно-орґанізацийнім, видавничім, економічнім і гуманітарнім. Вислідом праці Виділ не є вдоволений, однак богато вини в тих розмірно до вложеної праці невеликих результатах поносить наша суспільність. Над звітом Виділу вивязала ся жива дискусия. Промавляли: проф. В. Шухевич, о. Борачок, п. Юськевич з Бобреччини, пос. Скварко, о. Прийма, п. Назаревич з Брідщини, проф. Грушевский, др. Калитовский, п. Жук-Ільченко, п. В. Равлюк, о. Курдидик.

— **„Кобза"**, україньске музично-драматичне Товариство в Москві. Київска „Рада" доносить: Українці в Москві заснувують україньский музично-драматичний гурток „Кобзар". Статут гуртка, вироблений тамошними тамошними Українцями під проводом п. С. Хвостова, на днях подано на затвердженя. „Кобзар" своєю метою ставить: а) Брати участь в оробленю україньскої музики і україньскої драматичної штуки; в) знакомити широке суспільство з україньскою музикою і сценічною штукою; с) збирати й записувати україньскі стародавні й сучасні пісні та мельодиї. Під статутом підписались найповажнійші московскі Українці. Братиж участь в ньому, тобто дїйстними членами в ньому згодились бути переважно артисти з України, що грають тепер в московских театрах. Якаж судила ся доля україньскому клюбови в Москві, якого статут („Україньска Хата" в Москві) подано до затвердженя ще весною, поки що невідомо. Московский „градоначальник" не дозволив его відчинити, справа через те перейшла до сенату, звідкіля не було ще відповіди. З досить певних жерел їдуть чутки, що проти „Україньскої Хати" в Москві сенат нічого не мати ме.

— **Розвязанє міскої ради в Чернівцях.** По резиґнациї руских, польских і румуньских членів міскої ради в Чернівцях наслідком скандальної господарки маґістрату наступила резиґнация також німецких радних. Як донесять з Черновець, дня 4 с. м. черновецка міска рада буде розвязана. Правительственним комісарем має стати або др. Гольц ст. радник адм. або радник кр. суду Ляхарвер.

— **Любовна драма.** У Відни велике вражінє викликала любовна драма, що розіграла ся між 20-літним однорічним добровольцем від артилериї, Адольфом Доном і жінкою тамошного купця Гунгерсляйдера. Дон удержував з нею від року любовні зносини. Перед кількома місяцями Гунгерсляйдерова забрала чоловікови 15.000 К і дала їх Донови. Той уладив собі за ті гроші величаве мешканє, в котрім приймав любку. Перед кількома днями обоє виїхали нагло з Відня. Чоловік, котрий тимчасом всьо викрив, доніс про се до войскової команди і до поліциї. В неділю надійшла з Кремсу вість, що пара утікачів відобрала собі там житє в носпішнім поїздї при помочи револьвера.

— **Голодівка вязнів.** В Триєсті відбула ся дня 14 вересня с. р. демонстрация Італїяців, звернена против Словінців, причім кільканайцятьох Італїянців арештовано і доси не випущено з вязниці. Обурені тим арештовані уладили голодівку. Три з них заслабло наслїдком того так поважно, що треба було уділити їм лікарскої помочи.

— **З руских кольоній в Бразилії.** Як доносить „Прапор" буде з початком 1911 р. отворена в Прудентополїс заходами „Україньскої Ради Шкільної в Бразилії" Учительска семінария в цїли вихованя так дуже потрібних своїх сил учительских. Кандидати без взгляду на вік будуть мусїли зложити вступний іспит, при якім буде вимагатись плавного читаня, поправного писаня а з рахунків всї чотири дїланя. — Дня 27. вересня с. р. відбуло ся в Іпіранзї віче, на котрім обговорювано справу просьвітної орґанїзациї, справу товариств і т. д. Віче отворив вступною промовою п. Іван Шеремета, заохочуючи зібраних до заложеня товариства „Просьвіта", на що всї одноголосно згодили ся. Ухвалено також, щоби з фондів зібраних місячними складками, побудувати громадский дім, в котрім мала би містити ся школа і читальня „Просьвіти", бо теперішний дім, в котрім містить ся школа, є призначений на помешканє для будучого сьвященика. Дальше з'обовязалось се товариство зложити і вести читальню, а при тім опікуватись школою і єї реґулярно удержувати. На се всї зібрані охотно згодили ся, і зараз вписало ся поверх 50 членів. Вкладку членів ухвалено давати на першім місяци по 500 рейсів, а відтак лиш по 200 рейсів. До виділу вибрано слїдуючі особи: Василь Процик, голова; Михайло Ганчарик, місто-голова; Ілия Колосовский, секретар; Михайло Скорий, другий секретар; Василь Кульчицкий і Іван Наумець, скарбники; Іван Шеремета і Іван Зїмовский, контрольори; Максим Когут і Іван Семчишин, бібліотекарі; Михайло Беновский і Андрей Фіяла, мужі довіря.

— **Наша церква в Канаді.** „Канадийский Фармер", орґан „незалежної церкви в Канаді", пише з нагоди побуту Ексц. Митрополита ґр. Шептицкого в Вінніпеґі: „Як зачуваємо, то з многих місць Канади приїхали делеґати до Митрополита ґр. Шептицкого з петициями. В петициях бажають всї, кого обходить, мати руского епископа і сьвящеників незалежних від тутешного француского епископа. Як би оно не було, наш руско-україньский нарід не хоче чужих опікунів і домагає ся того, щоби він міг розвивати ся незалежно від других народів. Церковна справа від давна вже шкодить нашому культурному розвиткови в Канадї саме через те, що она не була як слїд полагодженою, а до того народ баламучено то сим то тим. То страшило ся, то говорило ся, що так не може бути, як ви хочете, але як вам призначить ся і т. д. Народ врешті не знав, що єму діяти. Одні пішли нововибраною дорогою, другі остали при своїм, а треті скорили ся, як то кажеть ся, судьбі. В народї закипіло і так аж до тепер. Ті, що пішли новими дорогами, здає ся, не вернуть ся, а ті, що стояли при свому, не знати як стануть, але можна впевняти ся, що будуть стояти при свому. Ті, що скорили ся судьбі, будуть такими і тепер. Богатьох цікавить те, який результат будуть мати петициї і делеґациї у Митрополита ґрафа А. Шептицкого. Можна впевнятись, що все неможливе до здійстненя не буде мати успіхів і тому шкода заходів. По словам самого Митрополита виходить не иначе. Як би не було, то мож сподївати ся, що церковна справа буде полагодженою, а наступить се тодї, як Єго Ексцеленция обiде всї кольонії.

Телєґрами.

Атини 2 падолиста. Міністер Ґріпаріс в розмові з многими визначними личностями заявив, що після єго гадки напруженє між Туреччиною а Грециєю значно ослабло і що бойкот грецких товарів всюди устає.

Будапешт 2 падолиста. Вчера рано відбула ся у Відни в міністерстві скарбу нарада, в котрій взяли участь австрийский і угорский міністер скарбу, ґубернатор австро-угорского банку і ґен. секретар Пранґер. Нарада тревала до полудня. По їх окінченю заявив дневникарям міністер Люкач, що тепер справа буде передана фаховим референтам. По полудни від'їхав міністер Люкач і ґр. Гедерварі до Будапешту.

Солунь 2 падолиста. Коло Сеніци прийшло до борби між сербскою шайкою а турецкими вояками. Убито 2 Сербів, 2 зранено і забрано в полон, прочі утікли.

Тегеран 2 падолиста. По цїлонічній стрілянинї займило вчера рано правильне войско місто Кашан. Провідник ворохобників Наівгассін утїк.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·53.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).